

Arrest

nr. 244 320 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben.

Op 3 oktober 2012 legde zij een aankomstverklaring af bij de stad Kortrijk, ingevolge waarvan zij werd toegelaten tot een verblijf tot 31 december 2012.

Op 20 september 2016 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 5 december 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag in om een toelating tot verblijf in haar hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap en dit in functie van mevrouw M.N., van Ghanese nationaliteit.

Op 23 januari 2018 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 209.585 van 19 september 2018 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 24 oktober 2018 diende de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen voormeld vernietigingsarrest.

Op 3 april 2020 werd het arrest nr. 209.585 van de Raad gecasseerd door de Raad van State.

Inmiddels nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op 1 oktober 2018, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van dezelfde motieven van de beslissing van 23 januari 2018, welke door de Raad werd vernietigd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 26§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: A.

Vooma(a)m(en): D.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 22.10.1987

Geboorteplaats: Bawku

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De vervoegde vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen;

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene partner, mevrouw N. M. (900124 622 70) door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde “ voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel.

Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel.

Bovendien is de duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. De inkomsten uit deze tewerkstelling kunnen dus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld;

Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en zijn partner een gezamenlijk kind hebben gekregen. Dit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers van zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op voorwaarde dat er een nieuwe reguliere binnenkomst is. In afwachting is het aan de ouders van het kind om te beslissen bij wie het kind het beste kan verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 209 585, d.d. 19 september 2018, van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Verweerder weigerde opnieuw verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Verweerder legde daarmee het arrest dd. 19.09.2018 nr. 209 585 van de Raad van 4 december 2012, dat gezag van gewijsde gekregen heeft, naast zich neer.”

In casu wordt niet betwist dat de motieven van de bestreden beslissing identiek zijn aan de motieven van de beslissing van 7 februari 2018 die door de Raad werd vernietigd.

Het gezag van gewijsde (auctoritas rei iudicatae) is de bindende kracht die aan een rechterlijke beslissing wordt gegeven. Het gezag van gewijsde zorgt ervoor dat er niet telkens opnieuw over dezelfde zaken hoeft te worden gediscussieerd en dat bepaalde rechten en verplichtingen vast komen te staan. In een volgende procedure zijn het dan vaststaande feiten die niet meer kunnen worden weerlegd. Dit gezag van gewijsde geldt onmiddellijk na een uitspraak en tot het moment dat de uitspraak is vernietigd.

In casu is het arrest nr. 209.585 van 19 september 2018 van de Raad door de Raad van State gecasseerd zodat de verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op het gezag van gewijsde van dit arrest.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partij zet uiteen wat volgt:

“Verweerder weigert opnieuw verzoekerw verblijf in België omdat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet zouden vervuld zijn.

Volgens verweerder kunnen de inkomsten uit art. 60 tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen als stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door art. 10 Vw.

Verzoeker wijst erop dat deze motivatie volledig indruist tegen het arrest dd. 19.09.2018 nr. 209 585 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk tot het besluit dat verweerder in zijn weigeringsbeslissing dd. 23.10.2018 op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat verzoeker niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen door enerzijds de art. 60 tewerkstelling als sociale bijstand, maatschappelijke dienstverlening of leenloon te beschouwen en anderzijds door louter te wijzen op de tijdelijke aard van de tewerkstelling en het feit dat deze tewerkstelling bij beëindiging aanleiding geeft tot het genieten van sociale uitkeringen.

Gezien de verzoeker op 3.10.2018 betekende beslissing op een volledig identieke manier is gemotiveerd als deze hem betekend op 26.01.2018 dient te worden besloten dat er in casu opnieuw sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht door verweerder om dezelfde redenen vermeld in het arrest dd. 19.09.2018 nr. 209 585 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij kent duidelijk de motieven waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, doch ze is het niet eens met deze motieven. Zij toont aldus aan de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van de bestreden beslissing luidde dit artikel als volgt:

“§ 1.

Behoudens het bepaalde in de artikelen 9 en 12 worden automatisch toegelaten om langer dan drie maanden in het Koninkrijk te verblijven:

1 ° de vreemdeling wiens verblijfsrecht wordt erkend bij internationaal verdrag, bij wet of bij koninklijk besluit;

2 ° de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden voorzien door de Belgische Nationaliteitswet om de Belgische nationaliteit te herwinnen, zonder dat hij zijn hoofdverblijfplaats in België moet hebben gehad gedurende minstens twaalf maanden en zonder een verklaring van herstel van de Belgische nationaliteit;

3 ° de vrouw die door haar huwelijk of ingevolge de verwerving door haar echtgenoot van een buitenlandse nationaliteit de Belgische nationaliteit heeft verloren;

4 ° de volgende gezinsleden van een vreemdeling die gedurende ten minste twaalf maanden hebben toegelaten of gemachtigd om voor onbepaalde tijd in het Koninkrijk te verblijven, of die gemachtigd zijn zich er gedurende ten minste twaalf maanden te vestigen. Van deze termijn van twaalf maanden wordt afgezien als de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap bestond vóór de komst van de vreemdeling die toetrad tot het Koninkrijk of als ze een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot het soort verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing in het geval van gezinsleden van een vreemdeling die is toegelaten om in het Koninkrijk te verblijven als begunstigde van de status van internationale bescherming overeenkomstig Artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of in artikel 49/2, §§ 2 of 3:

- zijn buitenlandse echtgeno (o) t (e) of de vreemdeling met wie hij verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat in België gelijkgesteld wordt met een huwelijk, die bij hem komt wonen, op voorwaarde dat de twee betrokkenen ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer de huwelijksband of, naargelang het geval, dit geregistreerd partnerschap reeds bestaat voor de komst van de in het Koninkrijk toegetreden vreemdeling;

- hun kinderen, die bij hen komen wonen voordat ze de leeftijd van achttien jaar bereiken en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de aangesloten vreemdeling, van zijn echtgeno (o) t (e) of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die voor het bereiken van de achttienjarige leeftijd bij hen komen wonen en alleenstaand zijn, mits de vreemdeling toetreedt zijn echtgeno (o) t (e) of geregistreerde partner heeft het gezagsrecht en het gezagsrecht en, in het geval van gedeeld gezag, op voorwaarde dat de andere houder van het gezagsrecht zijn toestemming heeft gegeven;

5 ° de vreemdeling die door een krachtens een wet geregistreerd partnerschap is gebonden aan een vreemdeling die gedurende ten minste twaalf maanden is toegelaten of gemachtigd om voor onbepaalde tijd in het Koninkrijk te verblijven of die gemachtigd is zich daar gedurende ten minste twaalf maanden te vestigen, aldus dat de kinderen van deze partner, die voor het bereiken van de achttienjarige leeftijd bij hen komen wonen en ongehuwd zijn, op voorwaarde dat hij voogdij- en zorgrechten heeft en, in het geval van gedeeld gezag, op voorwaarde dat de andere houder van het gezag zijn toestemming heeft gegeven. Deze periode van twaalf maanden vervalt indien het geregistreerd partnerschap bestond vóór de komst van de vreemdeling die toetrad tot het Koninkrijk of indien hij een gemeenschappelijk minderjarig kind heeft. Deze voorwaarden met betrekking tot het soort verblijf en de verblijfsduur zijn in dat geval niet van toepassing

De in lid 1 genoemde partners moeten voldoen aan de volgende voorwaarden:

a) bewijzen dat ze een naar behoren gevestigde, duurzame en stabiele partnerrelatie hebben.

De blijvende en stabiele aard van deze relatie is vastgesteld:

- als de partners bewijzen dat ze legaal in België of in een ander land en ononderbroken hebben samengewoond gedurende minstens één jaar vóór de aanvraag;

- of als de partners bewijzen dat ze elkaar al minstens twee jaar kennen voor het verzoek en dat ze aantonen dat ze regelmatig contact hebben gehad via telefoon, post of e-mail, dat ze drie tijden gedurende de twee jaar voorafgaand aan het verzoek en deze vergaderingen beslaan in totaal 45 dagen of meer;

- of als de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) komen samenwonen;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) alleenstaand zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) niet behoren tot de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek ;

f) noch het onderwerp zijn geweest van een beslissing op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, op voorwaarde dat de beslissing definitief is verklaard.

De minimumleeftijd van partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs van samenwonen kunnen overleggen van minimaal één jaar voor aankomst van de in het Koninkrijk toegetreden vreemdeling.

6 ° het ongehuwd gehandicapt kind ouder dan achttien jaar van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde tijd in het Koninkrijk te verblijven of zich daar mag vestigen, of van zijn echtgenoot of partner in de zin van punt 4 ° of 5 °, op voorwaarde dat hij een attest van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts voorlegt waaruit blijkt dat hij door zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Deze voorwaarde met betrekking tot het soort verblijf is niet van toepassing in het geval van een ongehuwd gehandicapt kind ouder dan achttien jaar van een vreemdeling die is toegelaten om in het Koninkrijk te verblijven als begunstigde van de beschermingsstatus. internationaal overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3;

7 ° de vader en moeder van een vreemdeling die erkend is als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die subsidiaire bescherming geniet, die bij hem komt wonen, op voorwaarde dat deze nog geen achttien jaar is en ofwel het Koninkrijk binnenkwamen zonder vergezeld te zijn van een wettelijk verantwoordelijke volwassen vreemdeling en daarna niet effectief door zo iemand werd verzorgd, ofwel alleen werd gelaten nadat hij het Koninkrijk was binnengekomen.

Paragraaf 1, 4 °, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling wanneer een andere echtgenoot van laatstgenoemde reeds in het Koninkrijk verblijft.

De Koning bepaalt, bij besluit na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarin een op grond van een buitenlands recht geregistreerd partnerschap als gelijkwaardig moet worden beschouwd met het huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot kinderen zijn van toepassing tenzij een internationale overeenkomst die België verbindt, gunstiger bepalingen bevat.

§ 2.

De vreemdelingen bedoeld in § 1, eerste lid, 2 ° en 3 °, moeten het bewijs leveren dat ze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken om in hun eigen behoeften te voorzien en niet tot last van de openbare autoriteiten te worden.

De vreemdelingen bedoeld in § 1, eerste lid, 4 ° tot 6 °, moeten het bewijs leveren dat de toegetreden vreemdeling over voldoende huisvesting beschikt om het lid of de leden van zijn gezin te kunnen ontvangen die hem verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld aan een gebouw dat als hoofdverblijf wordt verhuurd, zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek, evenals een ziektekostenverzekering die risico's dekt in België voor hemzelf en de leden van zijn gezin. De Koning bepaalt, bij besluit na overleg in de Ministerraad, de manier waarop de vreemdeling aantoont dat het gebouw voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4 ° en 5 °, moet ook het bewijs leveren dat de aangesloten vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals voorzien in § 5 om in zijn eigen behoeften te voorzien. en die van leden van zijn familie en om te voorkomen dat ze een last voor de autoriteiten worden. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling enkel wordt vergezeld door de leden van zijn gezin bedoeld in § 1, eerste lid, 4 °, streepjes 2 en 3.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6 °, moet het bewijs leveren dat de toegetreden vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals voorzien in § 5, om in zijn eigen behoeften en die van de leden te voorzien. van zijn familie en om te voorkomen dat ze een last voor de autoriteiten worden.

De leden 2, 3 en 4 zijn niet van toepassing op de gezinsleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet bedoeld in § 1, eerste lid, 4 ° tot 6 °, wanneer de banden van verwantschap of alliantie of geregistreerd partnerschap dateren van vóór de binnenkomst van deze vreemdeling in het Koninkrijk en mits de aanvraag voor verblijf op grond van dit artikel is ingediend binnen een jaar na de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus of het verlenen van subsidiaire bescherming aan de aangesloten buitenlander.

De minister of zijn afgevaardigde kan echter bij een met redenen omkleed besluit de overlegging van de documenten bedoeld in de paragrafen 2, 3 en 4 eisen wanneer gezinshereniging mogelijk is in een ander land waar de vreemdeling zich bij aansluit of het lid van zijn gezin een bijzondere band, rekening houdend met de feitelijke omstandigheden, de in dat andere land gestelde voorwaarden inzake gezinshereniging en de mate waarin de betrokken vreemdelingen aan deze voorwaarden kunnen voldoen.

Alle buitenlanders bedoeld in § 1 moeten ook het bewijs leveren dat ze niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen, vermeld in de bijlage bij deze wet.

§ 3.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, wanneer een vreemdeling zelf werd toegelaten tot verblijf in toepassing van § 1, eerste lid, 4 ° of 5 °, als echtgenoot of partner die niet gehuwd, het recht om zich bij hem te komen voegen op grond van een huwelijk of geregistreerd partnerschap, kan alleen worden ingeroepen als hij kan aantonen dat hij twee jaar legaal in het Koninkrijk verblijft.

§ 4.

§ 1, eerste lid, 1 ° en 4 ° tot 6 °, is niet van toepassing op gezinsleden van vreemdelingen die gemachtigd zijn om in België te verblijven voor studie of gemachtigd om daar te verblijven voor een beperkte periode, bepaald door deze wet of vanwege bijzondere omstandigheden die specifiek zijn voor de betrokken persoon of die verband houden met de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

§ 5.

De middelen van bestaan bedoeld in § 2 moeten minstens gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en 'geïndexeerd volgens artikel 15 van de genoemde wet.

De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten minstens gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op sociale integratie.

De beoordeling van deze middelen van bestaan:

1 ° houdt rekening met hun aard en regelmaat;

2 ° houdt geen rekening met de middelen die voortvloeien uit aanvullende bijstandsregelingen, namelijk het integratie-inkomen en de aanvulling van gezinstoelagen, noch met financiële sociale bijstand en gezinstoelagen;

3 ° houdt geen rekening met de inburgeringstoeslag of de transitievergoeding en houdt enkel rekening met de werkloosheidsuitkering voor zover de aangesloten vreemdeling kan bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk.”

In casu weigert de verwerende partij de gevraagde verblijfsaanvraag omdat de partner van de verzoekende partij, zijnde de referentiepersoon, niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Meer bepaald omdat haar tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet “een sociale tewerkstelling [betreft] die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn”, die “een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand” is, die “bedoeld [is] om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel” en tijdens welke de referentiepersoon “evenwel [wordt] gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid”.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is deze gebaseerd op artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De in die bepaling bedoelde vreemdeling moet naar luid van artikel 10, § 2, derde lid van die wet “het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen”.

Artikel 10, § 5, tweede lid, 2°, van dezelfde wet bepaalt dat bij de beoordeling van de in § 2 bedoelde stabiele en toereikende bestaansmiddelen “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking [worden] genomen”.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing, hetgeen niet wordt betwist, dat de partner van de verzoekende partij was tewerkgesteld bij een OCMW op grond van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet. Hierin wordt bepaald dat, “wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale bijdragen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, [...] het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen [neemt] om hem een betrekking te bezorgen”, waarbij het “in voorkomend geval [...] deze vorm van dienstverlening zelf [verschafft] door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden”.

In het tweede lid van de voornoemde paragraaf wordt nog bepaald dat de periode van die tewerkstelling “niet langer [mag] zijn dat de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen”.

Naar luid van artikel 6, § 1, van de wet van 26 mei 2002 heeft “iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar [...] recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van de beslissing van het centrum dat de persoon voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden”. In § 2 van dit artikel wordt gesteld dat “het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst”.

In artikel 8 van de wet van 26 mei 2002 luidt het dat “de tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn” en dat “dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst [...] behouden [blijft] zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken”.

Dienaangaande wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de wet van 26 mei 2002 heeft geleid, gesteld:

“Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling is gerealiseerd wanneer het OCMW bemiddelt en een werkgever vindt die de jongere in dienst neemt. Het OCMW kan ook zelf een actieve rol opnemen in het inschakelingsproces. In toepassing van artikel 60, § 7 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's kan het OCMW zelf als werkgever optreden en de jongere tewerkstellen, al dan niet door hem ter beschikking te stellen van andere werkgevers. Zo is het perfect mogelijk dat de jongere ter beschikking wordt gesteld van een VZW waar de jongere een administratief ondersteunende functie krijgt in een buurtproject. De tewerkstelling waarbij het OCMW de juridische werkgever blijft, is in dit geval een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld. Deze dienstverlening stopt, met in achtneming van het arbeidsrecht, wanneer de persoon niet meer voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op maatschappelijke integratie. Gezien zijn residuair karakter stopt het recht op maatschappelijke integratie wanneer de persoon gerechtigd is op een sociale zekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Alsdan kan de betrokkene beschikken over toereikende bestaansmiddelen waardoor het recht op een maatschappelijke integratie ophoudt te bestaan.” (Parl. St. Kamer, nr. 50-1603/001, 15)

In artikel 60, § 7, van de OCMW-wet wordt dus uitdrukkelijk gesteld dat de daarin bedoelde tewerkstelling bij een OCMW, zoals de tewerkstelling van de partner van de verzoekende partij er een is, een vorm van maatschappelijke dienstverlening is die wordt gegeven wanneer de betrokkene het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te krijgen of om werkervaring op te doen, waarbij die tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die voor de betrokkene nodig is om te worden gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dat het moet gaan om een volwaardige betrekking in het kader van een arbeidsovereenkomst waarop de arbeidswetgeving van toepassing is, doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals ook verwoord in de supra geciteerde memorie van toelichting, het gaat om een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld doch stopt wanneer de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie en dat dit recht op maatschappelijke integratie een residuair karakter heeft, zodat het ophoudt wanneer de betrokkene recht heeft op een socialezekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon.

Bovendien is ingevolge het bepaalde in artikel 36, § 1, van de wet van 26 mei 2002 door de federale overheid, thans de Vlaamse gemeenschap, een toelage verschuldigd aan het OCMW wanneer het optreedt in de hoedanigheid van werkgever met toepassing van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet waarvan het bedrag bij een voltijdse tewerkstelling gelijk is aan het bedrag van het leefloon.

Uit dit alles blijkt dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel.

Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat net om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden.

Aldus kan de verwerende partij worden gevolgd. Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt, noch kan de verzoekende partij worden gevolgd waar ze stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU